

Vänsterpress om USA

– februari 2021

Presidentskiftet har nu ägt rum. Fast många frågetecken kvarstår, t ex om demokraterna kommer att lyckas få med sig tillräckligt med republikaner för att kunna fälla Trump i riksriättsåtalet (med anledning av stormningen av Kapitolium den 6 januari).

USA befinner sig i en djup kris som tar sig uttryck på många sätt. Det gäller givetvis corona-pandemin som drabbat USA mycket svårt, men man har mycket större problemen än så. De sociala, ekonomiska och miljömässiga utmaningarna är många, samtidigt som landet är djupt politiskt splittrat, vilket gör det mycket svårt att lösa även de problem som borde kunna lösas. Roten till det onda är att USA är en imperialistisk världsmakt på tillbakagång. Fortfarande är USA militärt överlägset, men såväl ekonomiskt som på andra områden (vetenskapligt, tekniskt) så håller landet på att förlora sin dominerande ställning. Främste utmanare är idag Kina, som nu ligger på andra plats (efter USA) när det gäller BNP, men växer snabbare och beräknas gå om USA inom några år.

Se även: [Vänsterpress om USA-valet – början av november 2020](#), [Vänsterpress om USA-valet – mitten av november 2020](#) och [Vänsterpress om USA – mitten av januari 2021](#)

Se även: [V I Lenin: Utgången av presidentvalet i USA och dess innebörd \(1912\)](#)

Martin Fahlgren 4/2 2021

Innehåll

Arbetarmakt	1
<i>Uttalande om Trumps fascistiska provokation</i>	<i>1</i>
Offensiv	3
<i>Efter Trump – USA under Biden.....</i>	<i>3</i>
Proletären.....	5
<i>Var det småborgare och snutar som stormade Kapitleum?</i>	<i>5</i>
Revolution	6
<i>USA: Trumps ”uppror” och krisen för den borgerliga demokratin</i>	<i>6</i>

Arbetarmakt

Uttalande om Trumps fascistiska provokation

F5I:s internationella sekretariat och Workers Power USA

Arbetarmakt 27/1 2021

Kapitolium. Washington D.C., USA. Foto: Louis Velazquez, [Unsplash](#)

Den fascistiska mobb som stormade Kapitolium agerade på Donald Trumps anstiftan, i ett misslyckat försök från presidenten att ta sig ut den återvändsgränd han befann sig i och att tvinga den amerikanska kongressen (och vicepresidenten) att inte bekräfta Joe Bidens seger i presidentvalet.

Före, under och efter valet piskade Trump upp stämningen bland sina mest trogna anhängare genom att hävda att Demokraterna avsåg att ”stjäl” valet, och sedan att detta är vad som skedde. Ironiskt nog var det dock Trump själv som ertappades med att be Brad Raffensberger, republikansk statstjänsteman i Georgia, om att ”hitta” 11 000 röster för att ge honom segern i den delstaten.

I en serie tweet samlade Trump sina anhängare i Washington DC den 6 januari för ett ”vilt” försök att stoppa Biden. Väl där talade han personligen till de församlade, och uppmanade sina anhängare att ”visa styrka” och att ”promenera” längs Pennsylvania Avenue till kongressens säte för att visa sitt stöd för det fåtal republikaner som där skulle försöka stoppa Joe Biden från att officiellt bekräftas som valets segrare. Trumps juridiske rådgivare, Rudy Giuliani, uppmanade till och med till ”envig”.

Det var uppenbarligen ingen olyckshändelse att den vanligen noga bevakade Kapitoliumbyggnaden endast skyddades av en symbolisk polisstyrka, som hade att hantera en massdemonstration som piskats upp i raseri av Trump. Bilder visar till och med hur polisen öppnade grindarna för att släppa in mobben.

Vilka intriger som än ligger bakom den mycket suspekta polismobiliseringen, som stod i så stark kontrast till de tungt beväpnade, paramilitära styrkor som mötte fredliga Black Lives Matter-demonstranter i juni förra året, har händelserna gett upphov till en djup klyfta inom

Republikanerna, mellan Trumps anhängare och stora delar av partietablissemang. Det amerikanska kapitalet har också slutit upp, om inte bakom Joe Biden så åtminstone till stöd för författningen.

I fyra års tid har det ”respektabla” etablissemang i Republikanerna tvingats förlita sig på en instabil demagog för att slå vakt om väljarstödet. Och många i detta etablissemang gick mer än gärna med på hans utsiktslösa försök att ifrågasätta valresultatet. Ett stort antal republikaner i kongressen röstade fortfarande mot att officiellt stadfästa valresultatet.

Många av dem kunde uppenbarligen stå ut med frustrerande juridiska överklaganden, bevisligen falska påståenden om valfusk, de stod ut med att ansätta generaler om att ingripa och rentav med de skamlösa försöken att rigga valresultat.

Men att samla till en demonstration för att skrämma den borgerliga representationens säte och att stoppa den heliga ritualen där den beslutande makten lämnas från ett parti till ett annat, att göra det genom en våldsam provokation, var helt enkelt för mycket, vilket ”den djupa statens” funktionärer utan tvekan nu har låtit stå klart.

Kuppförsöket säckade ihop, men har fått två följder. Liksom ölkällarkuppen i München 1923 har det gett de rasistiska och fascistiska grupperna ett mål, och dragit in dem i en högerradikal massrörelse. Hur detta utvecklas återstår att se, men vi kan redan nu säga att Biden-administrationens ekonomiska liberalism inte kommer att rensa upp i det rasistiska träsk där dessa grupper kommer att blomstra.

Joe Biden har emellertid en majoritet i kongressens båda kamrar, och hans program kommer nu att prövas mot verkligheten.

Han kommer ofrånkomligen att göra lite eller inget alls åt frågan om den allmänna sjukvården, som är så avgörande under en pandemi och han kommer varken att stoppa polis-morden eller massarbetslösheten. Sist, men inte minst, är Demokraterna inget att räkna med i försvaret av demokratiska rättigheter, varken mot statlig repression eller det växande fascistiska hotet.

Det första provet, i att motstå fascistiska provokationer, kan komma redan vid Bidens installation som president. Arbetarrörelsen, Black Lives Matter-aktivister och Democratic Socialists of America måste mobilisera omfattande självförsvarsstyrkor för att tvinga bort fascisterna från gatorna varhelst och närhelst de än dyker upp.

Men de utsugna och förtryckta behöver ett klassprogram för att hantera de sammanhängande kriserna: coronapandemin, den ekonomiska och den demokratiska krisen. Ett program som ger hopp, som grundar sig på att expropriera arbetsköparnas rikedomar och på demokratisk planering i världsskala, vilket är det enda alternativet till de nyliberala Demokraterna och till extremhögerens mörka politik.

För att verkställa ett sådant program behövs ett arbetarparti, som står oberoende från de pro-kapitalistiska bedragarna Bernie Sanders och ”the squad”, ett parti vars medlemmar organiserar arbetarklassen på arbetsplatserna, i bostadsområdena och på gatorna, som en del av en kamp för att störta kapitalismen och inleda den socialistiska revolutionen.

7 januari 2021

Offensiv

Efter Trump – USA under Biden

Per Olsson

Offensiv 20/1 2021

Biden kan räkna med en smekmånad när den hatade Trump är borta, men han kommer inte stå för någon progressiv politik (Foto: Gage Skidmore).

Efter fyra hemska år med Trump som avslutades med stormningen av Kapitolium svors Joe Biden in som USA:s nye president i onsdags. Det USA som den nya Bidenadministrationen ska styra över är i djup kris.

Demokraten Biden kan säkert räkna med en ”smekmånad” och till och med ökat stöd under de första månaderna. Men kommer han att leverera och öppna den väg ”till en ljusare framtid för alla” som han har utlovat?

De högerextrema Trumpanhängarnas stormning av Kapitolium skedde på direkt uppmaning av Trump. Det var kulmen på Trumps många kuppärtade försök mot valet och dess utgång. Stormningen och dess efterföljd blev dock till ett bakslag för Trump, som nu väntar riks rätt (han blir förste presidenten i USA:s historia att ställas inför riks rätt en andra gång).

Republikanerna är nu mer splittrade än någonsin och oförsonliga strider rasar mellan de som vill samregera med Biden och trumpismens representanter.

Efter de chockartade händelserna den 6 januari har ett djupt skakat amerikanskt etablissemang mobiliserat nationalgardet och inte bara Washington har varit en belägrad stad. Flera av de som deltagit i stormningen har arresterats och väntar åtal för anstiftan till uppror.

Statens svar utgör ett försök att dölja det egna misslyckandet. Trots varningar fanns det bara en liten styrka som skulle skydda Kapitolium och bland dem fanns de som hjälpte de våldsamma Trumpanhängarna. Men att kupp-försöket också rubriceras som ett ”uppror” varslar om att liknande åtgärder kan användas mot masskampen.

Efter stormningen rasade Trumps stöd. Trumpismen är dock inte besegrad. Det är inte fel att ställa Trump inför riks rätt, men det ensamt är inget svar på hotet från de högerextrema. Inför statens mobilisering och rädslan för motdemonstrationer har de högerextrema och de fascistiska milisgrupperna valt att inte genomföra alla de marscher och aktioner de annonserade veckan innan Biden svors in (det gäller åtminstone fram till den dag då detta skrivs, tisdag den 19 januari).

Det handlar dock om en tillfällig reträtt, som är en följd av att deras hårda kärna av anhängare ännu inte är många, men ytterst farliga, och att aktionerna därför skulle bli små. Som Aftonbladets Wolfgang Hansson skrev på plats i USA i måndags:

”Men även om våldet uteblev den här gången är faran inte över. Snarare kommer den kanske att öka den dag som Trump inte längre är president medan miljontals amerikaner fortfarande tror att Joe Biden fuskade till sig valsegern och de därmed kommer att betrakta honom som en illegitim president.”

Wolfgang Hansson beskriver de högerextremas terror som en ”väpnad revolution”. Inget är mer fel. De är terrorister och kontrarevolutionärer vars hat och våld främst riktas mot socialister och antirasister.

För att stoppa hotet från de högerextrema och de fascistiska milisgrupperna krävs massmobiliseringar som i Charlottesville och Boston 2017. Efter att 40 000 stoppade högerextremisternas hatmarsch i Boston tog det lång tid innan de vågade sig ut på gatorna igen.

Till skillnad från Socialist Alternative (ISA:s sympatisörer i USA) har en stor del av den amerikanska vänstern nöjt sig med att Trump ställs inför riks rätt, Bidens löften om nya lagar ”mot extremism” och att han blockerats på sociala media. Att sätta sitt hopp till Biden och staten är ett svek i en tid som kräver att vänstern går i spetsen för att bygga en massrörelse mot trumpismen och som inte går i Demokraternas ledband.

Även om Trump fälls i senatens riks rätt och inte längre kan ställa upp i val finns det andra som kan kandidera för extremhögern.

Biden ämnar göra en rivstart. Beslut har redan fattats om att sätta ett historiskt stort stödpaket på totalt 1 900 miljarder dollar (1 dollar är 8,36 kr) innehållande åtgärder som: En höjning av minimilönen till 15 dollar i timmen (mer än en fördubbling), ett bidrag till varje person på 1 400 dollar utöver de beslutade 600, alltså totalt 2 000 dollar, högre arbetslöshetsersättning och barnbidrag, 400 miljarder dollar till att bekämpa coronapandemin och ett mål på 100 miljoner vaccindoser under de 100 första dagarna av presidentperioden, skattelättnader för hushållen samt mer pengar till skolan.

Bidens första krispaket är betydligt mer långtgående än exempelvis S-MP-regeringens. I början av februari ska ett andra krispaket läggas fram, som bland annat ska innehålla infrastruktursatsningar, en del gröna investeringar och enligt Biden skattehöjningar för de allra rikaste. Detta krispaket är också tänkt att bli startpunkten på Bidenadministrationens kampanj ”Köp amerikanska produkter”.

Till det ska läggas att Biden snabbt kommer att ansluta USA till Parisavtalet och flera av de internationella organ som USA har lämnat under Trumpadministrationen.

Biden är ingen progressiv politiker, utan en kapitalistisk politiker som ser som sin främsta uppgift att skydda USA:s storbolag och banker.

Men trots de många förändringarna är krispaketets syften att rädda den amerikanska kapitalismen och återupprätta USA-imperialismens globala dominans. Bidens krispaket och de förändringar som detta innebär kan ge den nya administrationen en ”smekmånad”. Illusionerna om Biden är betydligt större utomlands än i USA. Av regeringar och media ses

Biden nu som en ”frälsare” som kan vrida världen tillbaka till tiden innan Trump, vilket är en omöjlighet.

Trump var en produkt av den amerikanska kapitalismens kris och USA-imperialismens försvagade ställning på världsarenan. USA:s ställning utmanas inte minst av den kinesiska kapitalismens framväxt. För några år sedan passerade Kina USA som världens största ekonomi vad gäller BNP mätt i köpkraftsparitet (köpkraftsjusteringar) och om nuvarande trender håller i sig kommer Kina redan år 2026 att även i absoluta tal vara världens största ekonomi.

Med Obamas ”vändning” till Asien (the pivot to Asia – för att återställa maktbalansen till USA:s fördel i regionen och globalt) togs de första stegen i det kalla krig som nu utkämpas mellan USA och Kina.

Det är ett kallt krig som stadigt har trappats upp under Trump och särskilt under 2020. Trump har inte stått ensam, utan han har haft stöd av Demokraternas ledning och betydande delar av USA:s kapitalistklass.

Även Biden har lovat att vara ”tuff mot Kina” och att ”bevara USA:s militära överlägsenhet”, vilket betyder fortsatt militär global kapplöpning.

Att Biden utsett en av Demokraternas ”Kina-hökar” Kurt Campbell som chef för Asienpolitiken sänder också en tydlig signal om den nya administrationens politik – Campbell utformade Obamas ”pivot to Asia”.

Men till skillnad mot Trump som ständigt även kom på kant med många av USA:s trognaste allierade kommer Biden försöka bilda allianser, samla ”demokratierna”, för att möta Kinas utmaning och om möjligt behålla sin maktsställning.

Efter det kalla krigets upptrappning och utvidgning behöver Biden heller inte besluta om några nya åtgärder, utan kan tillfälligt vila på den arsenal som Trumpadministrationen har försett honom med.

Att Trump nu är borta är naturligtvis en välkommen förändring. Men Biden är ingen progressiv politiker, utan en kapitalistisk politiker som ser som sin främsta uppgift att skydda USA:s storbolag och banker samt alla de superrika som står bakom honom.

Ett nytt parti behöver byggas i USA som hämtar sin styrka från kampen och som vägrar underordna sig ”Big Business” och Wall Street. Den kamp som har varit, inte minst Black Lives Matter och de många strejkerna, samt de växande antikapitalistiska stämningarna och det stöd som Bernie Sanders fick i primärvalet, visar på den potential som finns för ett nytt parti för USA:s arbetare och fattiga.

I vilken mån ett sådant parti kan växa fram under de kommande åren blir avgörande för framtiden.

Proletären

Var det småborgare och snutar som stormade Kapitleum?

Artur Szandrowski

Proletären 22/1 2021

En undersökning visar på klassammansättningen hos dem som stormade den amerikanska parlamentsbyggnaden i Washington häromveckan.

Häromveckan såg vi Kapitolium i Washington stormas av Trumpsupportrar och schamaner i getfäll. Den som är nyfiken på klassammansättningen i denna skara kan slänga ett öga på den amerikanske vänsterbloggaren Lambert Strethers undersökning på nakedcapitalism.com. Strether har botaniserat bland polisprotokollen och sorterat alla misstänkta utifrån hemort,

ålder och yrke. Sammanställningen är långt ifrån komplett, men ger åtminstone en liten bild av vad det var för människor som stormade parlamentsbyggnaden.

Strethers underlag består av 107 polisanmälningar (det lär dyka upp många fler – enligt amerikanska mediers uppskattning stormade närmare tusen personer byggnaden). Nästan hälften av anmälningarna har offentliga uppgifter om den misstänktes hemort, ålder och yrke.

Den absoluta merparten misstänkta är vita män, men det visste ju vi redan utifrån vad vi sett på tv. I övrigt är det en ganska brokig skara.

Vad geografisk sammansättning beträffar verkar alla delar av landet vara representerade – från New York till Alaska. Det var alltså ett i allra högsta grad "nationellt" event.

Vad gäller ålder var det också blandat. Den största gruppen var mellan 30-39 år (15 personer), tätt följt av 40-49-åringar (13) och 20-29-åringar (11). Men bland de misstänkta finns också fem personer över 60, däribland en pensionerad polis.

Den enskilt största yrkesgruppen var småföretagare (10) följt av poliser (5) och fastighetsmäklare (3). Sen har vi två vd:ar, två brandmän, två varuleverantörer, två yrkesterapeuter, två yrkesaktivister på högerkanten, en tatuerare, en programmerare, en advokat, en musiker, en bankir, en yrkesofficer, en bilförsäljare och så vidare. Till de mer "proletära" inslagen hörde en sotare/arborist, en arbetslös bartender och en byggnadssnickare.

Revolution

USA: Trumps "uppror" och krisen för den borgerliga demokratin

Socialist Revolution

Revolution 20/1 2021

2021 har dragit igång med en smäll. Om det fanns någon som fortfarande tvivlade, avslöjade händelserna den 6 januari djupet av den amerikanska kapitalismens kris – och detta är bara början. Inte ens under de turbulenta åren före och efter det amerikanska inbördeskriget har USA:s parlamentsbyggnad stormats av demonstranter – än mindre påhejade av den sittande presidenten! Nödprotokollet för anti-terroristattacker aktiverades medan tårgas fyllde korridorerna och fyra personer sköts till döds. Som den före detta presidenten George W. Bush sade är detta scener man förväntar sig att se i en så kallad "bananrepublik", alltså i ett land härjat av USA-imperialismens interventioner, inte i stormakten USA självt.

Den amerikanska kapitalismen och dess institutioner kan liknas vid ett hus fyllt med termiter – och skadorna de orsakar sprider sig snabbt. På ytan kan det verka som att byggnaden är stabil, men den som går ut på verandan kommer snart att trampa genom golvet. Dialektiken förklarar att saker förändras och övergår till sin motsats. I flera årtionden har USA varit det mest stadiga och stabila av de stora kapitalistiska länderna. Nu ser hela världen på medan högerdemonstranter löper amok i en av de tre viktigaste federala regeringsbyggnaderna. Likt en Potemkinkuliss har de "allsmäktiga" amerikanska regeringsinstitutionerna avslöjats som mycket svagare och klenare än de verkade.

Kapitalismens organiska kris har lett till en enorm social instabilitet och en nedgång för världsimperialismens högborg. Detta återspeglas i en skarp polarisering kombinerat med en massiv politisk förvirring. Splittringen inom arbetarklassen är ett resultat av att kapitalismen befinner sig i en återvändsgränd och avsaknaden av ett djärvt politiskt och fackligt ledarskap med en självständig klassposition. Om arbetarklassens ilska, som byggts upp under årtionden, i stället hade kunnat riktats mot att bygga ett nytt massparti och använda facken för att kämpa för alla arbetares intresse på klassbasis, hade situationen 2020 och i dag sett helt annorlunda ut.

Vi har sett många skarpa och dramatiska förändringar under de senaste åren, och de kommer bara att bli fler. Kaoset, förvirringen och avsaknaden av ett ordentligt ledarskap av situationen presenterar många hinder för arbetarklassen. Lenin förklarade att det första tecknet på att samhället går in i en förrevolutionär period är att den härskande klassen är splittrad och inte längre kan styra på sitt traditionella sätt. Vi skulle behöva gå tillbaka till perioden före det amerikanska inbördeskriget (antebellumåren) för att hitta en tid då den härskande klassen var lika splittrade som de är idag.

Gång på gång de senaste hundra åren har vi sett att, när den härskande klassen är lamslagen och i konflikt med sig själv, ser massorna en möjlighet att kliva in för att få till stånd en grundläggande förändring. Det vi såg den första veckan av 2021 var dock inte arbetarklassen som reste sig för att ta sitt öde i sina egna händer och förändra samhället. Trots deras vanföreställningar om att göra revolution var dessa deltagare med sydstatsflaggorna i högsta hugg raka motsatsen till revolutionärer. Det vi såg var en kontrarevolutionär mobb som såg en möjlighet att störa ordningen genom att storma en viktig institution för världsimperialismen, i ett försök att driva den ännu längre till höger.

Kaos på Kapitolium

Det var allmänt väntat att den sjätte januari, den dag då Kongressen skulle bekräfta elektorernas val av ny president, skulle bli en spänd dag i Washington. Detta var kulmen på Trumps försök att utmåla valet som riggat och presidenten anordnade en "Save America March" som sammanföll med elektorskollegiets val.

Trump's demonstration samlade flera tusen av hans mest hängivna supportrar, många ditresta från stater över hela landet, inklusive hundratals beväpnade milismän, Proud boys och andra reaktionära och högerextrema personer.

Samma Trump som kraftfullt motsatte sig Black Lives Matter-rörelsen och till och med krävde en militär insats mot BLM-rörelsen i juni, talade nu till en liten folksamling av röda Trumpkepsar, amerikanska flaggor, Trumpbanderoller, sydstatsflaggor och Blue Lives Matter-flaggor. Han uppmanade sina anhängare att marschera mot Kapitolium och uttrycka sin ilska mot den amerikanska kongressen. Trumps personliga advokat Rudy Giuliani uppmanade till rättegång genom tvekamp ("trial by combat").

I stället för de scener av kravallpolis och nationalgardister som patrullerade varenda byggnad och gatuhörn i Washington under Black Lives Matter-protesterna, fick vi nu i stället se en polisstyrka som antingen var helt oförberedd eller öppet sympatisk till det som pågick. En sak är säker, polisen hade inte de resurser som användes emot BLM-demonstranterna, trots den högst offentliga planeringen av våldshandlingar på högerextrema hemsidor veckorna innan protesten.

Strax innan klockan 14, när kongressledamöterna inväntade godkännandet av elektorsrösterna från Arizona, svepte folkmassan utanför Kapitolium förbi de ynkliga avspärningarna och strömmade in i regeringsbyggnaden, tog sig över murarna och krossade fönster. Nyheten färdades snabbt och fanns snart omskriven överallt i världens toppnyheter, och miljontals såg på medan mobben hoppade in genom fönstren och marscherade längs korridorerna i Kapitolium, medan senatorerna kröp ihop på golven och skyddade in i skyddsrum.

Demonstranterna satte abruptt stopp för kongressens möte. De ockuperade och plundrade politikernas kontor, bland annat talman Nancy Pelosis, och politikernas ägodelar beslagtogs som troféer. Tårgas användes och FBI tillsammans med andra beväpnade poliser kallades in för att återta byggnaden. Hela Washingtons nationalgarde, en styrka på 2700 trupper, samt 650 trupper från Virginias nationalgarde mobiliserades för att återställa ordningen. New Yorks guvernör Andrew Cuomo sände några timmar senare in ytterligare 1000 trupper från New Yorks nationalgarde som förstärkning för att återställa lugnet på Kapitolium. Förutom stormningen av Kapitolium i Washington skedde ytterligare mindre demonstrationer och

stormningar av andra regeringsbyggnader i några av delstaternas huvudstäder runt om i landet, men ingen av dem var i lika omfattande som protesterna i Washington.

Trump och hans trogna anhängare i kongressen hade förmodligen inte planerat för att folkmassan skulle invadera Kapitolium – men de lekte definitivt med elden. Trump har tidigare gjort uppmuntrande uttalanden till extremhögern när de marscherade genom Charlottesville i Virginia. I presidentdebatten tidigare i höst gjorde Trump ett uttalande riktat till extremhögergruppen Proud Boys att ”stå tillbaka och var redo”. Trötta på att stå tillbaka slet sig Trumps trogna anhängare likt attackhundar fria från sina koppel, och sprang morrande iväg för att slåss mot sin husses fiender.

Var detta ett försök till en bonapartistisk kupp?

Utan tvekan är detta dramatiska händelser! Som marxister måste vi dock behålla en känsla för proportioner. Detta var inte en organiserad upprorisk kupp på väg att störta den amerikanska regeringen för att införa en fascistisk regim och krossa arbetarna och vänstern. Tvärtom! Arbetarklassen utgör fortfarande den överväldigande majoriteten av befolkningen i USA och skulle lätt kunna sopa undan detta skräp, om den bara mobiliserades för att kämpa för sina intressen.

Bonapartism, döpt efter Napoleon Bonaparte, kan uppstå i ett samhälle efter en period av djupgående och långvarig instabilitet när klasskampen har lett till ett dödläge och ömsesidig utmattning. Under sådana omständigheter kan det dyka upp individer som verkar resa sig över klasserna, som manövrerar och lutar sig först på en klass eller ett lager och sedan en annan, som återinför ordning och ”svärdets makt”, med stöd från statsapparaten.

Vi måste behålla en sinne för proportioner. Dessa händelser, om än dramatiska, var inte i den skala av en kupp som kan störta den amerikanska regeringen. / Bild: Frypie

För att åstadkomma en bonapartistisk kupp måste man ha stöd från betydande delar av militären. Trump har inte detta stöd. Bara tre dagar tidigare publicerades ett gemensamt uttalande av alla tio levande före detta försvarssekreterare i Washington Post där de försvarade valresultatet och varnade för att militär inblandning i valet skulle ”föra oss in i ett

farligt, olagligt och grundlagsstridigt territorium”. Om militären skulle kallas in, skulle det vara för att bli av med Trump, inte för att föra honom till makten som en diktator!

Stöd från gruppen Proud Boys, konspirationsteoretikerna ”Q-Anon” och resten av extrem-högern är inte tillräckligt för att upprätta en diktatur, och inte heller är dessa grupper en del av statsapparaten (även om vissa individuella medlemmar utan tvekan arbetar inom militären och polisen). Till och med utan organisation och ledarskap, skulle dessa numerärt obetydliga och dåligt organiserade styrkor snabbt kunna kvävas genom masskamp från arbetarklassen – men det råder ingen tvekan om att de kan göra verklig skada på en individuell nivå, och att även en liten cancercancer kan spridas och utvecklas till något mer livshotande om den inte behandlas tidigt. Detta hot är emellertid ett realistiskt perspektiv först om arbetarklassen misslyckas med att ta makten under de kommande tio till tjugo åren, och bara efter en rad allvarliga nederlag. Ett steg i riktning mot bonapartistisk kupp skulle bara skapa än mer instabilitet och väcka arbetarklassens kamp.

En till antalet större och motsatt reaktion förbereds – antalet i denna socialt progressiva rörelse är långt fler än de reaktionära krafterna i det amerikanska samhället. Majoriteten av de miljontals människor som deltog i Black Lives Matter-rörelsen efter mordet på Georg Floyd, både de som demonstrerade på gatorna och de som stödde demonstrationerna och rörelsens krav, utgör den verkliga revolutionära framtiden för USA. Det är bara en tidsfråga innan rörelsen är tillbaka på offensiven på en ännu högre nivå.

Donald Trumps galna värld och splittringarna i det republikanska partiet

Skolan, borgerliga politiker, massmedia, kyrkan och andra borgerliga institutioner översvämmar oss med mantrat att Amerika är det mest demokratiska land som någonsin funnits. Marxister accepterar inte dessa plattityder. Vi måste granska världen sådan den verkligen är.

Om än oavsiktligt, har Trump faktiskt hjälpt till att avslöja sanningen. Även om vi bortser från alla miljarder i donationer från företagen och arméerna av rika lobbyister, så bygger den amerikanska ”demokratin” inte på principen ”en person, en röst”. Vad majoriteten av medborgarna tycker och vill har i sista hand ingen direkt inverkan på regeringspolitiken. Alla beslut i regeringens alla tre grenar syftar i sista hand till att upprätthålla kapitalismen, och fattas inom det kapitalistiska systemets ramar. I tider av ekonomisk och social kris innebär detta att de inte har särskilt mycket manöverutrymme.

Det borgarklassen framför allt är intresserad av är att upprätthålla det kapitalistiska systemet som en helhet, nu och i framtiden. De förstår att om folket tror att de faktiskt har inflytande kommer de med större sannolikhet att acceptera de regler som storföretagen diktarar. Men en djup misstro för den rådande ordningen sprider sig både till vänster och höger. När fler och fler människor börjar se världen som den verkligen är, kommer kapitalismens stabilitet att undermineras och öka utsikterna för en systemförändring.

Trump bryr sig däremot bara om sig själv. Hans egocentristiska beteende river ned den ridå som länge har dolt borgarklassens verkliga diktatur från majoriteten. Detta är roten till den pågående konflikten mellan Trump och majoriteten av den härskande klass som han själv tillhör.

Trump har aktivt underminerat legitimiteten av USA:s elektorssystem sedan han först tillkännagav sin presidentkandidatur. Även om han vann elektorskollegiets röst och blev president 2016, förlorade han valet med 3 miljoner röster om man ser till det faktiska antalet röster. Som om det inte räckte med att besegra sina många förödmjukade motståndare och därmed bli den mäktigaste människan på planeten, hävdade han att det hade begåtts ett massivt valfusk och påstod att han även fått flest antal röster. I upptakten till valet 2020 påstod Trump att det enda sättet han kunde förlora valet var genom omfattande valfusk, och vägrade lova att han skulle främja ett fredligt maktskifte.

Trumps beslutsamhet att kämpa för att stanna kvar i det Vita huset har ökat splittringarna i Republikanska partiet. / Bild: Gage Skidmore

Sedan november har Trump omgett sig av rådgivare som bara spär på hans vanföreställningar om omfattande valfusk. Efter att Chris Krebs, en republikan som övervakade den teknologiska säkerheten kring valet, bekräftade att valresultatet stämde, fick han tvärt sparken. Till och med justitieministern William Barr – en mycket trogen Trumpanhängare – fick packa sina väskor efter att han offentligt uttalat sig om att han inte såg några bevis för något omfattande valfusk.

Trumps ”respekt” för väljarnas röster avslöjades tydligt i hans senaste telefonsamtal med Georgias statssekreterare Brad Raffensperger. Även om Raffensperger är republikan och Trumpanhängare, övervakade han presidentvalet i Georgia och försvarade valutgången, trots att det innebar att Biden hade vunnit. Trump krävde att Raffensperger skulle ”räkna om” och ”hitta” de 11.780 rösterna han behövde för att vinna.

Trumps beslutsamhet att kämpa för att stanna kvar i Vita huset har förvärrat splittringarna i det republikanska partiet. Dessa sprickor skylades tillfälligt övert efter att han körde över partietablissemangen 2016, och partiet hölls ihop och stärktes till och med av hans dragningskraft. Han lyckades till och med hålla partiet i schack genom valförlusten 2020. Men hans temperament som dålig förlorare, och hans manipulerande, har till slut tvingat många att välja sida: för eller emot de grundläggande institutioner som upprätthåller borgarklassens styre.

Vad gäller borgarklassen, som egentligen aldrig sett Trump som en pålitlig representant för deras intressen, höjer de nu sina kritiska röster högre än någonsin mot Trump. Detta innefattar bland annat USA:s handelskammare, historiskt sett en samlad röst för storföretagen, och branchorganisationen National Association of Manufacturers (NAM) som representerar 14.000 storföretag. NAM uppmanade vicepresident Mike Pence att ”allvarligt överväga” att ställa Trump inför riks rätt innan slutar som president, med bara två veckor kvar till hans avgång. Till och med Rupert Murdochs egna *New York Post* – som stöttat Trump i vått och torrt – uppmanade honom till slut att acceptera valresultatet.

Vägen framåt

Mitt i en pandemi och ekonomisk nedgång får vi inte glömma arbetarklassens enorma potentiella makt. Arbetarklassen utgör den överväldigande majoriteten i USA, och utan den kan inget produceras eller transporteras. Arbetarklassen har inte bara makt att sätta stopp för hela den kapitalistiska ekonomin, utan är också den enda kraft i samhället som kan bekämpa trumpismen och förändra samhället i grunden.

Arbetare borde mobiliseras i kamp för ett program med djärva politiska krav, vilket skulle omfatta en garanterad minimilön på 1.000 dollar i veckan (motsvarande cirka 8.400 kronor), ett slut på vräkningar och ett hyrestak på högst 10 procent av inkomsten. På grund av den kapitalistiska krisens omfattning skulle ett sådant program entusiasmera miljoner och vinna ett massivt gehör om det fördes fram på ett seriöst sätt av miljontals fackligt organiserade arbetare. Detta skulle också underminera Trumps cyniska försök att framställa sig som en ”vän av arbetarklassen”.

En massrörelse som kämpar för dessa krav skulle skära igenom den reaktionära uppdelningen i samhället och i stället ena arbetarna på grundval av klass. Detta kan inte ske utan ett ledarskap. Det nuvarande fackliga ledarskapet för inte fram något sådant här perspektiv, trots missnöjet och den växande klassmedvetenheten som groor bland den unga generationens arbetare. Marxister måste arbeta med de som i dag kämpar för att bygga en opposition inom facken, och koppla arbetarnas kamp till marxismens revolutionära idéer. Miljontals arbetare rör sig i riktning mot klasskamp, vilket bevisas av de hundratals vilda strejker som brutit ut under pandemin, och försöken att organisera nya fackföreningar på stora arbetsplatser som Google.

Coronapandemin fortsätter att härja, med en ojämn vaccinering och rekordhöga dödstal nästan varje dag. Efter demokraternas vinst i Georgia kontrollerar demokraterna både kongressen och presidentämbetet. Med en ny ekonomisk nedgång kommer de att sättas på prov, nu när det inte finns några undanflykter för att inte ta till åtgärder som åstadkommer mer än bara en slags palliativ lättnad för miljontals utmattade arbetare.

Saker och ting förändras snabbt. Vi kommer att ge ytterligare uppdateringar och analyser de kommande dagarna och veckorna. Men en sak är säker: bara självständig klasspolitik och stridbar handling kan visa vägen framåt. Svagheten i den amerikanska vänstern är direkt kopplad till det faktum att stora delar av den försöker tillmötesgå och samarbeta med Demokraterna. Det är denna metod som lett till den nuvarande katastrofen. Det är inte för sent att byta riktning! Beväpnat med ett revolutionärt perspektiv, program och organisation kan arbetarklassen bygga det ledarskap som den behöver för att få ett slut på kapitalismens skräckvälde. Kämpa för en arbetarregering! Bara revolutionär socialism kan besegra Trump!

Vi bevittnar den amerikanska borgerliga demokratins och hela den globala kapitalismens döds kamp. Marxisternas historiska uppgift är att bygga den subjektiva faktor som kan fungera som katalysator för arbetarklassen historiska uppgift att ersätta kapitalismens stinkande lik med en värld av revolutionär demokrati och materiellt överflöd. Revolutionens molekylärprocess och förändringen av folks medvetande går i denna riktning. Om du håller med om dessa idéer, uppmanar vi dig att gå med i IMT.

Original: [USA: Trump's “insurrection” and the chaos of US bourgeois democracy](#)
Översättning: Ella Larsson